

Dragan Kolarević –

Vreme je za prvi Srpski kulturni ustanak

Protiv okupacije postoji samo jedan lek. A to je ustanak, ovde se misli na kulturni ustanak

Dragan Kolarević - Vreme je za prvi Srpski kulturni ustanak

Protiv okupacije postoji samo jedan lek. A to je ustanak, ovde se misli na kulturni ustanak

U državna pozorišta odavno ne idem jer nisam mazohista. Ne gledam domaće filmove. Bilo koji pacijent sa Guberevca ili neke druge klinike za ljude pomerenog uma duhovno je uravnoteženiji od autora i aktera dela koja se tamo igraju i prikazuju. Ako ću da gledam ludake, ići ću u ludnicu. Ne pristajem da na moj ukus i vrednosni sistem utiču komesari titoističko - krležijanske svesti.

Reč je o igrokazu (predstava "Zoran Đinđić" - Atelje 212) koji je gledao veoma mali broj ljudi, a o njemu se govori i piše kao da su ga svi gledali. Dok nastaje ovaj tekst (jun 2012) u Ateleju 2012. nema predstava, letnja je pauza, pa je to idelna prilika da se priča o nečemu čega nema. To je stari kominternovski metod: svi osuđuju nešto o čemu ništa ne znaju ili znaju iz desete ruke. Zašto tu divnu predstavu ne prikažu na RTS da narod uživa u njoj. Možda će ga oduševiti povraćanje po srpskoj zastavi. Pa šta ako povraća, mogao je da izvrši malu ili veliku nuždu. I to je prirodno: da čovek vrši nuždu, da povraća... Zašto previše brinemo o toj predstavi? Ona će verovatno kao delo vrhunske umetničke vrednosti biti prikazana na vodećim aristokratskim scenama u Londonu, Parizu, Madridu, Rimu, Berlinu... da malo i te kulturne imperije sa hiljadugodišnjom tradicijom prosvetlimo ovim delom naših pozorišnih velikana. Neka se Evropljini dive crvenom buretu punom crvene boje, na kome piše „novija srpska istorija“, u koje glumci umaču ruke i vade ih krvave. Frljućem to Evropi.

Ko još takve predstave gleda, gde se igraju osim u Srbiji? Zašto smo mi bolji od ostalih? Baš bi bilo komično da se sa scene HNK glumac krvavih ruku obrati publici: Vi ste krivi za ovo! Isto to bi mogao da kaže i onima u Londonu, Parizu, Rimu, Madridu... Pa možda i u Njujorku. Oni jedva čekaju da čuju kominternovsku propagandu.

Bure baruta - o kako su ga hvalili i nagrađivali po miloševićevskoj Srbiji - postalo je crveno bure, puno krvi. Tačno, novija srpska istorija jeste bure, puno, ali srpske krvi, koju su prolili slovenački i hrvatski komunisti - reći će možda neko, a mi znamo ko je taj neko, ko se ne razume u ovu uzvišenu političku umetnost.

Predstava o Zoranu Đinđiću samo je posledica, pojedinačni slučaj, sistema koji u Srbiji proizvodi dela političke i ratne propagande. Takvih dela koja se finansiraju iz budžeta Srbije ili od kredita koje Srbija uzima od svetskih lihvara, koje će vraćati naši potomci, ima previše: svi filmovi snimljeni u vreme Slobodana Miloševića, pa do dana današnjeg, i mnoge pozorišne predstave (koje su plaćali Milošević i njegov sistem "kulture") uvreda su za Srbe, prikazani su kao debili, krvoloci... Jesu li Srbi zaista kreteni ili ih takvim predstavlja hrvatsko-slovenačka ratna propaganda? Očigledno da jesu kad nebeski Srbi uporno plaćaju, slave i hvale takva dela o sebi i svom kulturom biću.

Svim vodećim političarima u "regionu" su puna usta saradnje i pomirenja, a, sudeći po aktivnosti ratno-propagandne industrije, naročito preko pozorišne i filmske suradnje, rat nam tek predstoji.

OKUPACIJA OD 1915. O pozorišnom đubretu na beogradskim i srpskim scenama časopis Drama je pisao iz broja u broj. Od toga izgleda nikakve koristi za srpsku kulturnu politiku. Sada je, reklo bi se, kap prelila čašu.

Šta se pravimo ljudi? Pa Jugoslovensko dramsko pozorište je izmišljeno da bi se uništilo srpsko Narodno pozorište. U pozorištu je kontinuitet antisrpstva od Drugog svetstog rata. I nije tada počeo.

Kulturna okupacija Srbije počela je 1915. posle povlačenja srpske vojske u Grčku i traje do dana današnjeg. I trajaće jako dugo jer Srbima ne pada na pamet da se pobune protiv tog antikulturnog zla.

Okupaciju koja je nastala u Prvom svetskom ratu odlično je opisao nadareni prerano preminuli književnik Branimir Ćosić u romanu "Pokošeno polje". Tadašnji okupatori Beograda, austrougarski oficiri, svi od reda su govorili srpski jezik. Kada je najavljeno da će se Srpska vojska vratiti u Beograd 1918, glavni junak romana je tu vest radosno saopštio sestri: "Dolaze naši!" A sestra mu je odgovorila: "Naši se neće vratiti!" - jer su dva njena rođena brata, a njegovi ujaci, poginula u ratu.

Tako je to bilo, naši se nisu vratili 1918, svaki treći muškarac u Srbiji je poginuo, a okupatorski vojnici koji su govorili srpski promenili su uniformu i, umesto austrougarske, obukli su srpsku i dobili čin više. Tako su okupatori postali oslobodioci. Srbi ih i danas slave kao oslobodioce. Tako je Srbija iz jedne ušla u drugu okupaciju, koje još uvek nije svesna, mada je država koja je okupirala Srbiju – Jugoslavija - već odavno nepostojeća. I danas nam ti oslobodici pljuju u lice u vidu kulturne razmene potomaka titoističkih moćnika.

Kao i 1915, tako je i 1944. bratija: Tito, Kardelj, Đilas... sa svojim hordama, violentnim dinarcima, i ostalim brđanima i planincima, opljačkala i ponizila Srbiju, uništila poslednje zrno ponosa i svesti.

Proizvod tog jugoslovenstva je titoistička svest koja se ukorenila u takozvanim "institucijama kulture", bastionima titoizma. Te takozvane ustanove i institucije od Drugog svetskog rata naovamo potrošile su milijarde dolara budžetskih narodnih para, ali ne da čuvaju ostvarene kulturne vrednosti Srba i drugih naroda koji žive u Srbiji i da stvaraju nove kulturne i umetničke vrednosti, već su one u službi slovenačke, hrvatske i šiptarske separatističke i ratne propagande. Oni su decenijama pripremali razbijanje zajedničke države da bi tako razbili i uništili srpski narod i zaplenili sve što mu pripada od teritorija do preduzeća, kuća, imanja, duhovnih ostvarenja. U tim institucijama su deca titoističkih moćnika. Antisrpstvo i srbomržnja su uzrok i cilj njihovog postojanja. Uzmite bilo koju predstavu ili film sa partizanskom ili "savremenom" "angažovanom tematikom", u njima su Srbi uvek u negativnom kontekstu, kao Crnci, Indijanci ili Kinezi u američkom šund. Oni su kritikovali staljinizam, a slavili titoizam, koji je drugi naziv za staljinizam. Ironija je da je najveća žrtva i staljinizma i titoizma baš srpski puk.

KLEŽIJANSKA KULTURA Titoizam je kominternovska politika osвете Srbiji zato što je primila cvet belih ruskih oficira i ruske iteligencije koji su u njoj našli utočište posle Crvenog oktobra. Za taj čin prema ruskoj braći, plemstvu, inteligenciji i umetnicima Srbi su bili nagrađeni jer su dobili vrhunske arhitekte, inženjere, matematičare, lekare, profesore... oni su u Srbiji bili voljeni i uvažavani, za razliku od zapada, na primer Francuske, gde su ruski plemići jedino mogli da rade kao radnici u fabrikama, taksisti i kelneri. Zbog tog gostoprimstva i bratske slovenske ljubavi, Kominternu je odlučila da uništi Kraljevinu Jugoslaviju i srpski narod. Saveznike je našla u sledbenicima Josipa Franka, Ante Starčevića, Ante Pavelića i hrvatskih komunista. Velika Albanija na račun Srbije je njihov zajednički projekat i zajedniča izvedba. Kosmet je prodan da bi se dobila Čečenija.

Nije u pitanju samo predstava o Zoranu Đinđiću, nedavno je održan festival Miroslava Krleža. Za to ima para, ali nema para da se opravi krov Muzeja automobila u Beogradu, koji prokišnjava (voda šiklja u mlazevima dok kiša pada a tavanica otpada) samo zato što je vlasnik zbirke starih automobila basnoslovne vrednosti i direktor Muzeja član Srpske napredne strake a sada i savetnik predsednika republike za kulturu. Takav muzej nemaju ni mnogo veći gradovi od Beograda, a kamoli Zagreb, Ljubljana, Sarajevo, Priština... Ne daju titoisti premazani u žuto pare političkim neistomišljenicima, pa makar propala zgrada koja je pod zaštitom države kao spomenik kulture. U tom muzeju je i privatno pozorište koje nikad ni od grada ni od republike nije dobilo ni dinara za izvanredne predstave, koje finansira sam Bratislav Petković, dramski pisac sa diplomom pozorišnog reditelja. Ali zato svaka srbomrzačka bljuvotina je bogato plaćena kao da smo najbogatija zemlja na svetu. Svaki srbomrzac iz "regiona" može da dođe na beogradske scene, koje finansiraju Grad i Republika, da nam pljuke u lice, da

nam mokri po telu, da dobije desetine hiljada evra honorara, da dobije nagrade i pohvale medija pod kontrolom žutih.

Svakodnevno se na propalim srpskim TV kanalima vrte filmovi iz bivše Jugoslavije jer nema šta drugo da se emituje od partizanskih budalaština infantilnih i banalnih do zla boga, preko dosadnih razvučenih priča iz dinarskih bestragija i drugih krševitih predela, do filmova sa tada savremenom urbanom tematikom koji su naivni do krajnjih granica, čije scenarije su pisale umne glave, elita titoistička, a efekat je kao uzvišena pesma kokoške kad snese jaje. Sudeći po tim filmovima, svi dramski i filmski stvaraoci su rođeni u štalama među ovcama i kozama, u njihovom opojnom mirisu. Sa tim kulturnim blagom, stadom, oni nas vode u svetlu budućnost još od '45. To kulturno zlo se svakodnevno širi u narodu i bitno formira deformisanu narodnu svest. Oni na taj način falsifikuju umetnost, prošlost i sistem vrednosti. Oni su podloga za turbofolk.

I predstava o Zoranu Đinđiću je posledica titoističke svesti i njene mržnje prema srpstvu. Mi ne smemo dozvoliti da se ponašamo kao oni. Ma koliko nas oni mrzeli, mi moramo imati na umu i dobre primere.

"NAŠI" HRVATI I NJIHOVI "MI" Na primer Rudolf Valdec, hrvatski vajar, je autor spomenika Dositeju Obradoviću u Studentskom parku u Beogradu i spomenika Kralju Petru Prvom Karađođeviću u Petrogradu (današnjem Zrenjaninu), koji su titoisti sklonili u naletu bratstva - jedinstva. U Beogradu su živeli hrvatski pisci Matoš, Tin Ujević, Gustav Krklec, i Beograđani su ih prihvatili kao svoje. Ja i danas Tina Ujevića smatram srpskim pesnikom, a, naravno, on je Hrvat i hrvatski pesnik. Zašto ga smatram srpskim pesnikom? Zato što je dve svoje najznačajnije knjige pesama objavio u Beogradu: "Lelek sebra" i "Kolajne", ekavicom, ćirilicom i tu proveo deset najplodnijih godina života. Ali moja deca, kao i druga srpska deca, danas, to ne znaju. To je problem. Nije problem što je Tin za vreme Drugog svetskog rata živio u ustaškom Zagrebu, što je radio u državnoj novinskoj agenciji Velebit, morao je stari Tin od nečega da živi. Nazoru je Pavelić 1942. tiskao pet knjiga, iste godine objavio je hrvatski književni gorostas pesmu Poglavniku, a onda je 1943. pevao o Titu i postao 1945. predsednik Sabora Hrvatske i ušao u školske lektire u Srbiji.

Gustav Krklec je napisao najlepšu pesmu o Skadarliji. Nekad su Srbi znali te stihove napamet, a sada su ih zaboravili. Novi naraštaji o Krklecu, kao i o Tinu, ništa ne znaju pod diktaturom žute i čedističke kulture.

Mnogo je znamenitih Hrvata s kraja 19. i početka 20. veka u Beogradu videlo iskru slobode, kojoj su i sami i težili. Mnogi su, poput Valdeca ili Viktora Novaka bili za bratsvo slovenkog naroda na Balkanu. Zar Ivo Andrić, koji je Hrvat po rođenju, nije dobrovoljno postao Srbin? Ali mnogima to nije odgovaralo.

Jedini hrvatski pisac koji je izbačen iz Beograda pre Prvog svetskog rata, kao austrougarski špijun, bio je Krleža. A danas se nameće u Srbiji kao kulturni primer za ugled. Naravno, kasnije sa svojim saborcem iz obaveštajne škole u Pečuju Brozom, on utemeljuje titoističko-krležijansku kulturnu politiku, postavljaju svoje agente na sva bitna mesta, naročito tamo gde je lova i represija, tako da čak i posthumno vladaju posrnulim srpstvom. U tome su im desna ruka u Srbiji, mač revolucije, bili beogradski nadrealisti, ili, kako ih je zvao ugledni estetičar Sreten Marić, jebivetri koji su se na talasu mode "proslavili", oženili bogataškim kćerima i mogli su da se u dosadi bave ludačkim eksperimentima bez obzira na rezultat. Koje su to umetničko delo oni stvorili? Današnji "kulturni poslenici" su iz titoističko - krležijanskog šinjela.

Ko su nosioci i izvršioци pogubne atisrpske politike u Srbiji? Da li su to oni koji su dali nedvosmislenу podršku Tadiću i Jovanoviću na proteklim i svim prethodnim izborima?

Podršku Tadiću su dali: Zdravko Čolić, Momčilo Bajagić, Dejan Mijač, Slobodan Šijan, Mira Banjac, Gordan Kičić, Branislav Trifunović, Radoš Bajić, Vojislav Brajović, Svetozar Cvetković, Predrag Ejodus, Branislav Lečić, Branko Cvejić, Tihomir Stanić, Lazar Ristovski, Dara Đokić, Goran Šušljik, Tamara Vučković, Milica Mihajlović, Slobodan Boda Ninković, Miroslav Momčilović, Jagoš Marković, Nataša Ninković, Srđan Golubović, Vjera Mujović, Tanja Mandić Rigonat, Milena Šešić itd. (skinuto sa sajta: <http://www.ds.org.rs/medija-centar/vesti/14850-podrska-borisu-tadicu-na-izborima-za-predsednika-srbije>) Zaboravih Biljanu Srbljanović, uvrediće se, a primećuje se da nema mnogih koji su mu na prošlim izborima dali podršku. Da li brod tone?

Podršku Čedomilju (nije greška) Jovanoviću, koji podržava nezavisno Kosovo i smatra da je RS genocidna tvorevina, svesrdno su dali: Jovan Ćirilov, Lazar Stojanović, Srđan Gojković Gile, Timoti Džon Bajfort, Dušan Ercegovac, Lena Bogdanović, Đorđe Pavlov, Stevan Filipović, Olivera Ježina, Alek Conić, Seka Sablić, Bora Todorović, Puriša Đorđević, Svetislav Basara, Miljenko Dereta, Dragan Velikić, Maja Mičić, Jelena Milić, Dunja Ilić itd. (podaci sa sajta: <http://istina.ldap.rs/Liberalno-demokratska-partija/16172/Karavan.shtml>).

Zašto se toliko umetnika stranački svrstava? Zbog novca?

Da li na srpsku svest presudno utiču mediji koji su pod kontrolom Đilasa, Šapera i Krstića. Šaperizam i đilovština razaraju srpsko duhovno biće. Okačili su se na sve budžete i, dok je Srbija potpuno osiromašila, oni su se obogatili. Medijski imperatori u zemlji klovnova.

Ima li izlaza iz ovakve situacije? Protiv okupacije postoji samo jedan lek. A to je ustanak, ovde se misli na kulturni ustanak, Prvi srpski kulturni ustanak.

Zašto ne bismo svi koji volimo i živimo za jezičku umetnost žrtvovali deo sebe za bolju budućnost, za naše potomke? Zašto svojim skromnim novcem, sa glumcima koji imaju nacionalnu svest ne bismo stvorili alternativno pozorište. Nisu nam potrebne prljave mafijaške pare ni mrvice sa bogate državne trpeze titoističke birokratije.

Napisao Dragan Kolarević

http://www.lektire.me/prepicano/dragan-kolarevic-vreme-je-za-prvi-srpski-kulturni-ustanak_353

Lično Zapažanje:

U biografiji, na stranicama Vikipedije, piše da su roditelji pisca ovih redova učitelji. Učitelji su tradicionalno u Srbiji, a verovatno i na svakom mestu u svetu skroman, pošten i veoma patriotski sloj društva, posvećen savesnom i odgovornom vaspitanju i obrazovanju pupoljaka svoje zajednice-dece. I to rade predano i sa puno ljubavi. Tako vaspitavaju svu, pa i svoju decu, i to bez razlike.

Učitelji, roditelji pisca ovih redova su iz Ljiga, Šumadije. A Šumadinci su mirni i pitomi, tihi, skromni i preskromni ljudi, previše saosećajni i trpeljivi, puni dobrote i plemenitosti, čovekoljubi, otvoreni i gostoljubivi.

Ali, u duši Šumadinca se uvek osećala neka patnja, tuga, skrušenost, nemoć! Pravedan u duši, ko zna od kada on nosi bol srca svoga ranjenog, zbog nepravdi njemu nanesenih, il poraza i prezira koji sam sebi stvori, onakvog kao kad spasenom daš ruku, a on te u crno zavi!

Nije Šumadinac lukav, podlac da s leđa napadne, ni imovinom tuđom raspolaže, niti da prigovori kad ga i najsramnije neko, koga svojim smatra, vređa, i to u kući njegovoj. On sve nekako u sebi nosi i potiskuje, i prosto ga sramota da prigovori i kad puno pravo na to ima, stid ga što taj drugi stida nema, pa glavu na drugu stranu okreće, i pokušava pesmom sve da pokrije, a hlebom takvog daruje. Pusti ga, neka! – samo će on, onako, više u sebi reći.

A neljudi, ko neljudi, to ne cene, jer valjda taj osećaj i nemaju, neg' misle da je to njegova slabost, nemoć, a ne plemeniti gest dobrote ljudske, te ne prestaju, već i dalje rovale, prstom u oko mu - provociraju, i od kuće mu haos prave.

I kada jedan takav tip čovekoljublja, bezgranično tolerantan, i počesto i na svoju, pa i nemerljivu štetu, praštajući, u svojoj vlastitoj kući, posle toliko vremena trpljenja i tolerisanja, ustane i kaže to što je rekao, onda znajte da je neko ovde debelo, debelo prešao svaku meru. A što je rekao jedan Šumadinac, to misle i osećaju svi, ili skoro svi Šumadinci. I Moravci! A bogami, za tako nešto bi dreknuli i svi ljudi sveta, na pragu svom, i to mnogo, mnogo ranije, i za mnoge stvari bezazlenije! A tek oni kojima su ove reči upućene – na njihovom!

I DALJE KRVARI SRCE ŠUMADIJSKO!

A u toj dugo potiskivanoj eksploziji osećanja i emocija, kada više ne može da se zaustavi prasak bola dugo ranjenog srca, kaže se i nešto što ne treba, i uvrede ljudi, i neki koji ne bi trebali. Ali tako je to kada se osećanja i boli decenijama potiskuju, umesto da polako izviru, kada se pojedinačna /ne/dela i /ne/pravde prećute, pa se stvore brda gneva, a trebaju se reći, kada drugi ne vide, il pre, ne žele da vide osećaj i meru, a trebalo bi. Jer čovek se pobunio na svom pragu, u svojoj kući! Takvo stanje razumeće i oprostiće oni kojima je stalo.

Ipak, koliko god se, kako to priliči osećajnoj duši moravskoj i šumadijskoj, pokušava da se ublaže teške al' pravedne reči izrečene, i da se njima **da** neki opšti, u tom trenutku važeći, a sad reflektivni, društveni, a ne prozivajući, individualni prizvik krivice, ipak, njihovo, i samog autora, i čini se, inače sve moravsko i svešumadijsko, prenebregavanje ili izvrtanje u medijima, danas gotovo svim važnijim, reklo bi se u rukama plemenaškim, a ne pažljivo i razložno analiziranje i samokritično sagledavanje, pa i samokorigovanje, možda daje za pravo da se kaže - Ljišanin je ipak u pravu! Da li je "Vreme je za prvi srpski kulturni ustanak"! I to ponajpre u medijima, tzv."Narodnim"!